

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ JAMS FRANCIS DWYER

Ο ΑΔΗΤΗΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

ΣΦΑΛΩΣ ό κ. Προσβευτής ήταν τυχερός άνθρωπος, άν κι' ό ίδιος δεν βίστευε στην τύχη! 'Απέδιδε την έπιτυχία της λαμπράς σταδιοδρομίας του αποκλειστικά στην κρίση του και στή λογική του. Δέν τον παρέσυραν ποτέ ή περιστάσεις, άλλα ζύγισε καλά τό κάθε τι προτού πάρει μία απόφαση κι' έτσι ήταν βέβαιος πώς δέν θά έφευγε ποτέ έξω.. Γι' αυτό μία μέρα, αφού σκέφθηκε πολύ, έβγαλε τό συμπέρασμα πώς ή Τζούλια Κρόμερ θά ήταν ή κατάλληλη συντροφος του όθιου του κι' ά-

πόφασισε νά τή ζητήσει σέ γάμο.. Η Τζούλια δέχθηκε τήν πρόταση του κι' ό κ. Προσβευτής ήταν ήσυχος κι' εύχαριστημένος ενύ...δέν έπρεπε νά είναι!

'Αλλά, έλέπετε, ό κ. Προσβευτής δέν ήξερε πώς ή Τζούλια είχε δεχθή νά νύνη γυναικα του από προίτμα. Δέν ήξερε πώς ή Τζούλια είχε μαλώσει λίγες ώρες προτίτερα μ' ένα ξανθόμαλλο παλληκάρι, ούτε μπορούσε νά φανταστή με πόσο πικρά δάκρυα είχε ποτήσει τό προσέκφαλό της τό ίδιο εκείνο θράδυ, ό τον πλάγισος στό κρεβάτι της νά κοιμηθί!

Και φυσικά, ούτε είχε παρευρεθί στην τραγική στιγμή, όταν τό ξανθόμαλλο παλληκάρι είχε ανοίξει με άπελπισμένο ύφος τό μικρό θεμα με τά γράματά του και τά μικρά ένθμια πού τής είχε χάρισει και τά όποια ή κακιωμένη φίλη του τού είχε στείλει πίσω, άμέσως μετά τό τσάκωμα τους!..

'Αλλά και ή μητέρα της Τζούλια δέν παρατήρησε τά ειρωνικό χαμόγελα τών φιλητάδων της, όταν πήγαν νά τή συγχαρούν γιά τούς άρραβώνες της κόρης της, τή στιγμή πού τούς μιλούσε γ' ένθουσιασμό γιά τήν ξεαιρετική τήχη της Τζούλιας. —Βλέπετε, έλεγε στίς φίλες της, ή Τζούλια είναι πολύ σοβαρό κορίτσι κι' εύχαριστείται με τή συντροφία σοβαρών ανθρώπων!..

Πώς θέλετε νά μή χαμογελάσουν ή κόρες φιληνάδες, αφού ήσαν πώς ή Τζούλια ήταν δέκα έννεα χρόνων κι' ό κ. Προσβευτής πενήντα όκτώ!..

—Μητέρα, έλεγε λίγες μέρες κατόπιν ό Τζών, ό αδελφός της Τζούλιας. 'Αν θέλεις νά τελειώση καλά αυτό τό συνοικέσιο, σέ συμβουλεύω ν' άπομακρύνη τήν Τζούλια γιά λίγο καιρό, ώστε νά μη πολυλέπη τά μωράτα του κ. Προσβευτού και!..

—Τζών! φώναξε με άγανακτηση ή κ. Κρόμερ, πώς έκφράζεται έτσι;

'Αλλά ό Τζών δέν άργησε νά πείσει τή μητέρα του, πώς τό καλύτερο ήταν νά φύγη ή Τζούλια από τό λυθίνιον, ώσπου νά τελειώσουν ή προετοιμασίες τού γάμου. 'Ετσι δέν θά ύπήρχε φόβος μήπως συναντηθί με τόν Γζάκ 'Αντλερ, τό ξανθόμαλλο παλληκάρι!..

Τό τελευταίο αυτό έπιχείρημα ήταν σοβαρό και τό ίδιο θράδυ ή κ. Κρόμερ κι' ό Τζών έπεισαν τήν Τζούλια νά πάη νά περάση μερικάς μέρες στό Σόρεϊ γιά ν' άναπαυθί λιγάκι πριν από τό γάμο της, γιά τί τόν τελευταίο καιρό φαινόταν πολύ νευρική και κουρασμένη. 'Ετσι τήν έπομένη, ή Τζούλια θρέθηκε μόνη της σέ μία μικρή ήσυχη πασιόν, στό ώμορφο και γρασικό Σόρεϊ. 'Η νέα δέν είχε φέρει καμμία αντίρρηση όταν ή μητέρα της τήν συμβούλευσε ν' άπομακρυνθί γιά λίγες ήμέρες από τήν πολυθρουθη μεγαλόπολι. 'Απεναντίας ή Τζούλια ήταν ένθουσιασμένη μ' αυτή τήν ιδέα. Πιθανόν ό Τζών νά είχε δίκιο!..

***

'Από τό παράθυρο της τραπεζαρίας, στην πασιόν, ή Τζούλια κύτταζε τόν έξοχικό δρόμο, πού άπλωνόταν πέρα από τούς λόφους, σάν μία άτέλειωτη όσπρη κορδέλλα. Περνούσε καινες στην άλλη όχθη τού μικρού ποταμού, πάνω από μία χαριτωμένη εόλινη γέφυρα, κατόπιν ό δρόμος γανόταν γιά λίγο διάστημα μέσα σ' ένα μικρό δάσος και από κει τραβούσε δόξιασ άνάμεσα σέ καταπράσινα χωράφια, ή δίπλα σέ

κομψές άγροτικές έπαυλεις, ώσπου γανόταν πέρα, μακρρά. Μία μόλιστα άπ' αυτές τες θίλλες, πού ήταν ή πιο μεγάλη από τες άλλες και ξεχώριζε μέσα σ' έναν θαμναίο κήπο, είχε τραθήξει τήν προσοχή της νέας και περιέργη ρώτηση τήν σπιτινοκοκυρά της, τίνος ήταν τό ώραίο αυτό σπίτι. 'Η κυρία Σμιθ πού γύρευε κουθέντα, τής ειπέ πώς ήταν ή έπαυλις τού κ. Ροβέρτου Χάρλαντ κι' ότι κατοικούσε εκεί μόνος του από τότε πού τόν είχε έγκαταλείπει ή γυναικα του!..

—Σας παρακαλώ, δεσποινίς, μήν πτήτε στόν άνδρα μου πώς σάς διηγήθηκα αυτήν τήν ιστορία, γιάτί θυμώνει, δέν θέλει ν' άκούγεται πώς ύπάρχουν άλλτες πού τριγυρίζουν καμμία φορά μέσα στό δάσος, γιάτί αυτό θά άδικοόσε τό χωριό και ίσως νά φέθιζε τούς ξένους πού έρχονται εδω!.. 'Ακούστε λοιπόν! 'Όταν παυτρεύθηκε ό κ. Χάρλαντ, αυτός ήταν πενήντα τριών χρόνων και ή γυναικα του μόλις είκοσι. Πολύ άταίριαστος γάμος, όπως φαντάζεστε! Δέν θέλω νά πω μ' αυτό πώς ό κ. Χάρλαντ είναι κακός, αλλά θά μπορούσε νά διαλέξη μία γυναικα λίγο μεγαλύτερη στα χρόνια, δέν νομίζετε και σεις;..

'Επειδή ή Τζούλια δέν άπάντησε, ή κυρά Σμιθ έξακολούθησε:

—..Η "Έλλην Χάρλαντ ήταν μία χαριτωμένη γυναικα.. 'Αλήθεια, τώρα πού τό παραθύρο, βλέπω πώς τής μοιάζει καταπληκτικά! 'Ετσι ήταν κι' αυτή ύψηλή και κομψή, κι' είχε μεγάλα καστανά μάτια και πλούσια σγουρά μαλλιά!.. Ζούσε εδω ήσυχα με τόν άνδρα της. Αυτός ήταν μειοδης γραμματοσυλλέκτης κι' αυτή περνούσε τόν καιρό της με τό σπικτό της και τόν κήπο. Μία μέρα, κάποιος άλήτης πέρασε άπ' τό χωριό μας, τού άρεσε φαίνεται τό μέρος κι' έγκαταστάθηκε τό δάσος! Με κλώνους δένδρων έφτιαξε μία πρόχειρη καλύβα και περνούσε τόν καιρό τού φαρύσινας στό ποταμάκι ή παίζοντας με τούς σκυιόρους. 'Ηταν άληθινα παράξενο, πώς αυτός ό νέος κατόρθωνε και ήμέρες νά ζώα και τά πουλιά!.. Και πόσα πράγματα ήξερε! 'Ότισσο ακούσαμε δέν μπορούσε νά μάθι από πού έρχόταν, πώς λεγόταν και τί γύρευε εδω στό χωριό!.. Δηλαδή, κατόπιν μόνάχα τό καταλάβαμε!..

...Αυτός ό άλήτης...άλλά ήταν τάχα άλήτης; Δέν ξέρω γιάτί τόν άνόμασαν έτσι στό χωριό, ίσως από τά περιεργα φερόσιτά του... 'Ας είναι!.. Σας έλεγα, λοιπόν, πώς ό νέος αυτός ήταν ένα ώραίο παλληκάρι, με λεθέντικη κορμοστασιά, ήλιοκαμμένο και πολύ εύγενής στους τράπους του. Μία μέρα, από τό παράθυρο της κουζίνας της θίλλας, ή Ρόζα, ή καμαριέρα της Χάρλαντ, ειπέ τόν άλήτη, ό όποιος στεκόταν πίσω από τόν τοίχο τού κήπου και κύτταζε έπιμονα, σιωπηλά, τήν κυρία "Έλλην, ή όποια ήταν στόν κήπο εκείνη τή στιγμή και μάζευε λουλούδια γιά τά θάχα τού σαλονιού. 'Αλλά κι' αυτή μόλις τόν ειπέ, στάθηκε ακίνητη τόν κούτταζε άμίλητη, σάν όπνισιομένη, γιά πολλή ώρα! Κατόπιν υπήκε συλλογισμένη στό σπικί κι' ό άλήτης έφυγε. Κάποτε έτυχε νά συναντησω κι' εγώ τόν άλήτη, παρατήρησα πώς τά ρούχα του, άν και παλιά και τριμμένα, ώτισσο άσφαλώς ήταν καμωμένα από καλόραφτη, και τί νά σάς πώ: Μού φάνηκε σάν κύσιος! Μία μέρα, μερικοί συγχαρισιοί μου, τόν ειδαν πού με δυο κλώνους πού είχε κόψει, είχε πιάξει δυο πολύ ώραία μπαμπούνια, στα όποια είχε σκαλίσει 'ατί περιεργα σχέδια πού έμοιάζαν με γράμματα, κατόπιν με άπορία τόν ειδαν νά τά καρφώνη στό έδαφος μπροστά στην καλύβα του... 'Αλλά, όπως σάς ειπα, ήταν παράξενος νέος και δέν έβασαν σημασία στα καμωμάτα του. 'Η κ. "Έλλην έβγαλε καμμία φορά και περπατούσε στό δάσος, κι' όταν τήν ρωτούσαν πώς δέν φοβόταν τόν άλήτη, άπαντούσε πώς ποτέ δέν είχε συναντήσει κανέναν. Και όμως μία μέρα, τήν ειδα με τά μάτια μου, νά, άπ' αυτό τό παράθυρο, πού έφευγε με τόν άλήτη! Περπατούσαν πλάι-πλάι κι' ό καθένας κρατούσε στό χέρι ένα μπαστούνι... Φώναζε μάλιστα τόν άνδρα μου και τού τούς έβειξα!.. Κατένας δέν μάς πίστεψε! 'Η άλήθεια όμως είναι πώς ή κυρία

'Η Τζούλια κατάλαβε πώς ό κ. Χάρλαντ θυμήθηκε τήν "Έλλην!..

"Έλλην δέν γύρισε πειά στό σπίτι της κι' ὁ ἄλιθος δέν ξαναφάνηκε στό χωριό! Ἡ κυρία "Έλλην εἶχε ζήσει δεκατέσσερες μῆνες μέ τόν ἀνδρα της. Αὐτός ὁ κακομοῖρης περίμενε δυό ὀλοκληρα χρόνια μήπως ξαναγυρίσει ἡ γυναίκα του, κατόπιν όμως ζήτησε τὸ διαζυγίό του καί τὸ πήρε. Ἀπὸ τότε ὁ κ. Χάρλαντ ζῆ μόνος του, ἐξακολουθεῖ ν' ἀσχολῆται μέ τὰ γραμματόσημα του! Εἶνε φαίνεται τὸ μόνο πράγμα πού τὸν διασκεδάζει.

"Ἡ μέρες κυλοῦσαν ἡσυχῆς κι' ὁμοιορφες στό γραφικό χωριό τοῦ Σόρεϊ κ' ἡ Τζούλια περνοῦσε τὸν καιρό της κάνοντας περιπάτους στό δάσος ἢ ἀκολουθώντας τὴν ἀνθισμένη χλόη τοῦ ρυακιοῦ. Μία μέρα συναντήθηκε στό δάσος μέ τὸν κ. Χάρλαντ. Ἐμφανίστηκε καί τρώμαξε στὴν ἀρχή, μὰ ἀμέσως συνήλθε, τὸν εἶπε ἀναγνωρίζει ἀπὸ τὴν περιγραφή πού τῆς εἶχε κάνει ἡ κ. Σμιθ. Ἄλλα κι' ἐκεῖνος φάνηκε ἐμφανισμένος ὅταν τὴν εἶδε. "Ἄπὸ τὴν ταραχή του ἡ Τζούλια κατάλαβε πῶς εἶχε θυμηθῆ τὴν "Έλλην, ἀφοῦ ὅπως εἶπε πῆ ἡ κ. Σμιθ τῆς ἔδειξε τόσο πολλοῦ.

—Θεέ μου! σκεπτόταν ἡ νέα, τί γέρος πού φαίνεται!—καί ἀμεσῶς τὸν παράβαλε μέ τὸν κ. Πρεσβευτή, ὁ ὁποῖος μολοντὶς πῶ καλοστεκοῦμενος, ἦταν όμως δυό χρόνια μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν κ. Χάρλαντ...

"Ὁ κ. Χάρλαντ ζήτησε συγγνώμην, γιατί χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ τὴν εἶχε τρώξει καί τὴν προσκάλεσε νὰ πάη μαζί του στὸν κῆπο τοῦ γιὰ νὰ τῆς δώσῃ μερικά λουλουδιά. Πῶς τὴν κῆταξε ὁ καυμένος! Τί πονεμένη ἔκφρασι πού εἶχε τὸ βλέμμα του! Ἡ νέα, ἡ ὁποία ἐπλήττε μόνη της, τὸν λυπήθηκε καί δέχθηκε τὴν φιλοφρόνησί του, κι' ἀπὸ τότε κάθε τὸσο πῆγαινε καί περνοῦσε καμιά ὥρα στὸν ἀνθισμένο κῆπο τοῦ κ. Χάρλαντ. Ἡ Τζούλια λυπόταν κατάκαρφα τὸν δυστυχισμένο γέρο καί προσπαθοῦσε νὰ διασκεδάσῃ τὴν μοναξιά του.

Μία μέρα, ἀφοῦ τῆς ἔδειξε τὴν πλοῦσια συλλογὴ του τῶν γραμματοσήμων, ἄρχισε νὰ μιλάει γιὰ τὴν γυναίκα του. Τῆς εἶπε πῶς ἡ ἱστορία τοῦ ἀλιθιῆ ἦταν παραμῦθι, γιατί αὐτός ποτὲ δέν εἶχε ἰδῆ κανένα ἀλιθί. "Ἦταν μία ἀπλὴ σύμπτωσης τὸ ὅτι ἔφυγαν συγχρόνως!..

Κουβεντιάζοντας, ἡ ὥρα πέρασε καί ὅταν ἡ Τζούλια σηκώθηκε νὰ φύγῃ, εἶχε ἀρχίσει τὸ σουρούπωμα. Ὅλοσὸν ντράπηκε νὰ πῆ πῶς φοβόταν νὰ περῶσῃ μόνη της ἀπὸ τὸ δάσος κι' ἀνήχησε καὶ ὅταν ὁ κ. Χάρλαντ τῆς πρότεινε νὰ τὴ συνοδεύῃ. Μὲ γοργὸ ὄμμα ἡ Τζούλια ἐξέκρινε γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν πασιόν. Ἄλλα στὴν ἐλάχιστο κρότο τρώμαξε καί ἀνήχησε κῆταξε δεξιά κι' ἀριστερά, μήπως πίσω ἀπὸ τὰ πυκνὰ φυλλώματα τῶν δένδρων ἐπεταγῆ κανένας ἀλιθίς. Σ' ἓνα σημεῖο μάλιστα τοῦ δάσους, ὑπῆρχε ἓνας σπασμένος κορμὸς δένδρου, πού ἔμοιαζε ἀπαράλλαχτα μέ ἄνθρωπο καθιστό. Πάντοτε φοβόταν ἡ Τζούλια σὰν περνοῦσε ἀπὸ κεῖ. "Ἔτσι κι' ἐκεῖνο τὸ θράβυ, ὅταν ἐφθασε ἐκεῖ κοντά, ἔριξε ἓνα φοβισμένο βλέμμα στὸν κορμὸ τοῦ δένδρου καί με φρίκη, μέσα στὸ σουρούπωμα τῆς φάνηκε πῶς τὸ εἶδε νὰ σαλεύῃ! "Ἐμπεξε μία τρομαγμένη φωνὴ καί σὰν τρελλὴ ἀρχισε νὰ τρέχῃ. Ἄλλα ἀμέσως στάθηκε σὰν ἄκουσε μίαν γιναστὴ τῆς φωνῆ, πού λαχταροῦσε τόσο καιρὸ τώρα νὰ τὴν ἀκούσῃ, πού φώναζε τ' ὀνομά της:

—Τζούλια! Τζούλια! Στάσου! Μὴ φοβάσαι!..

Ναί! "Ἦταν ἡ ἀγαπημένη φωνὴ τοῦ Τζάκ! "Ὁ! πῶς μπόρεσε νὰ ζῆσῃ τόσο καιρὸ χωρὶς τὸν ἀγαπημένο της! Ἀπὸ τὸ φόβο της κι' ἀπὸ τὴν σαστίμα της ἡ Τζούλια ἐξέλασε πῶς εἶχαν μάλωσει καί χωρὶς νὰ ξερῃ κ' αὐτὴ πῶς, βρέθηκε ἑαφνικά στὴν ἀκαλιά του.

—Καλά! εἶπε σὲ λίγο ἡ Τζούλια. Ἄλλα πῶς με βρήκες;

—"Ὁ! αὐτὸ δέν ἦταν δα καί τόσο δύσκολο! Ρώτησα κι' ἔμαθα. Ἐπειδὴ ἡ κ. Σμιθ μὲ εἶπε πῶς πῆγες στοῦ κ. Χάρλαντ, περίμενα ἐδῶ τὴν ἐπιστροφή σου... Εἶνε ὥραια θραδεία, ἀγαπημένη μου, κι' ἂν θέλεις μποροῦσε νὰ προφθάσουμε τὸ τραῖο τῶν δέκα στό Ὄυτλεϊ. Εἶπα κιάλας στὴν πασιόν νὰ στείλουν τὴν θαλίτσα σου στό σταθμό... Νά, κῆταξε! Ὅσοτου νὰ ἐρθῆς, ἔκομα δυό κλώνους κι' ἔφτιαξα δυό γερὰ μπαστοῦνια γιὰ τὸ δρόμο, ἓνα γιὰ σένα κι' ἓνα γιὰ μένα. Πάμε! ἀγαπημένη μου! Εἶσαι δική μου!..

Πίσω ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς τραπεζαρίας ἡ κ. Σμιθ ἔβλεπε γιὰ δευτέρη φορά ἓνα ζευγαράκι πού ἔφευγε πέρα στὸς λόφους. Κι' ὁ καθένας κρατοῦσε ἓνα μπαστοῦνι στὸ χέρι...

Γιὰ πρώτη φορά στὴ ζωὴ του, ὁ κ. Πρεσβευτῆς εἶχε πάρει μία λαθασμένη ἀπόφασι!!

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΟΠΣ Ο ΙΩΒ...

"Ὁ δούξ τοῦ Βούκιγγαμ ἦταν τέλειος τύπος Σάβωκ. Δέν ἱκανοποιοῦσε ὅτε καί τίς πῶ στοιχειώδεις ἀνάγκες του γιὰ νὰ κἀν ὀκνομία.

Μία μέρα, κουβεντιάζοντας μέ τὸν σερ Ροβέρτο Βίνερ, τοῦ εἶπε:

—Φοβάμαι μήπως πεθάνω φτωχὸς σὰν τὸν Ἰώβ.

—Καί ἐγὼ φοβάμαι, ὅτι ζῆτε σὰν τὸν Ἰώβ! τοῦ ἀποκριθῆκε ἑτοιμότατα ὁ σερ Βίνερ.

ΩΧ, ΒΑΣΑΝΑΚΙΑ!...

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΝΤΑ

ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ

Στὴν καμαρούλα μου καρσι,
στὸ σπίτι μέ τὴν περγουλιὰ,
—τύχη γλυκεῖα τύχη χρυσή—
κουβάλας μὴ καπελλά.
Ἄκόμα δέν ἀνάσανα,
καινούρια θάχω θάσανα!..
Ἐχει κορμάκι λυγρό,
κυπαρισσάκι δροσερό
καί στήθη δυό καμαρωτά,
τρυγῶνα μου ζευγαράτα...
Τὴν εἶδα καί τρελλάθηκα.
Κ' ἀπὸ τὸν πόθο γάθηκα.
Ἄπ' τὰ χαράμματα ἐστὴν ἡ
χρυσοσέρα ἡ γαλαπὴ
δουλεύει κι' ὄλο τραγουδεῖ
καὶ δὲ γυρίζει νὰ με δῇ.
—Γλυκεῖα νοικοκυρούλα μου,
μὸ πῆρες τὴν καρδούλα μου!
Βραδυάζει καί ξεχνᾷ ἀνοιχτὸ
τὸ κουρτινάκι τὸ ὀφάντο
κι' ἀνύποπτα ἔχει γυθὴ
καί πέφτει γιὰ νὰ κοιμηθῇ.
—Ἄς ἦταν στὸ κρεβάτι μου
κι' ἄς ἔχανα ἓνα μάτι μου!..

Τὸ φῶς κ' ἂν ἔσβυσε ἡ ξανθιά
καί σ' ὄνειρα κυλάει θαθεῖα
τὸ φεγγαράκι τὸ γλυκό,
ἀνεύχο ἔχω μυστικό.
—Φεγγαβολές, λιγώματα,
γραμμές καί καμπυλώματα!..
Σηκώνει, σὲ μαλλιά λυτά
τὰ χέρια της στεφανωτά
κ' ἡ ποκαμία ἢ κεντητὴ
γίνεται ἀκόμα πῶ κοντή!..
—Πῶ! πῶ! ὠμορφίες καί θαῦ-

(ματά
καὶ πόθου ἀναστενάγματα!..
Γιατί, φεγγάρι μου γλυκό,
ἀπέψε μὸ εἶσαι διαστικό;
Σταμάτα ἀκόμα μὴ στιγμῆ,
ἀπάνω ἀπ' τ' ὄριό της κορμὴ
ἡ ζούλεψες τὰ κάλλη της,
γιατί δὲ βρήκες ἄλλη της;
Στάσου, φεγγάρι σφοηρο,
μὴ γάνης ἀδικο καιρο,
νὰ τρένης σ' ἄλλες γειτονιές,
ἄλλες νὰ δῆς ὠμορφονιές,
καὶ δὲ θὰ ἔβρης, υπαγάσικο,
ἄλλο κορμὶ πῶ γασικό!..

ΤΟ ΚΡΥΦΤΟ

"Ἀλήθεια, τί γοργὰ περνοῦν τὰ χρόνια
κ' ἡ νότιή μας μαζί τους ἡ χρυσὴ
κ' ἔρχονται τὰ γέραματα, σὰ χιόνια,
—Ἄν ζῆς, τώρα, θὰ γέρασες κ' ἐσύ!..

Σήμερα τὰ παιδάκια εἶδα στὴ στρατά,
νὰ παίζουν τὸ κρυφτὸ στὴ γειτονιά,
κ' ἓνας μικρὸς μέ μίαν κασινομάτα,
νὰ κρῶθονται μαζί σὲ μὴ γωνιά.
Καί σκέφτηκα, μικροὶ κ' εὐτυχισμένοι,
σὰν παίζαμε κ' ἐμεῖς τὸ δειλιό,
καί κάποτε βρεθήκαμε κρυμμένοι,
μέσα σ' ἓνα κελλάρι σκοτεινό...
Δὲν ξέρω, ἀλήθεια, τότε τί εἶχα γυρίσει
καί τί μοῦ εἶχε παράξει τὸ μυσλό,
καί γύρω σου τὰ χέρια μου εἶχα ἀπλώσει
κι' ἀρχισα διαστικά νὰ σὲ φιλό...

Δὲν ἔβλεπα, ἂν εἶχες κοκκινίσει,
γιατί ἦταν τὸ κελλάρι σκοτεινό,
μὰ ξέρω, πῶς δέν μ' εἶχες ἐμποδίσει
κ' ἦσουνε, κάπου, δώδεκα χρῶνῶ!..
Μὰ ἡ ἀδελφὴ σου, πῶκανε τὴ μάννα,
τὴν πόρτα ἔφαπτο ἀνοιμένη, νὰ μᾶς ἔρῃ
καί με φωνῆ, πού ἔμοιαζε καμπάνα,
τρέχει ἡ κακοῦργα καί μᾶς μαυρῶει...
Ὅλοκληρὴ ἱστορία ἔγινε τότες,
κ' ἔκαμε ὁ κόσμος μῆνες νὰ μᾶς δῇ,
ἡ μάνες μας ἔβγῃκανε στίς πόρτες
κ' ἔβριξε ἡ μίαν τῆς ἄλλης τὸ παιδί!..

ΤΕΤΟΙΑ ἮΤΑΝ Ἡ ΜΕΡΑ...

"Ὁ πίκρες καί καρδιολωμοί, ὦ δάκρυα καί μεράκια
στὴ Λεύκα τοῦ παπᾶ Μηνᾶ, μέ τ' ἀπάλα χεράκια,
ὅπου τὰ ρόδια στὴ ροδιά, δέν ἔφταναν νὰ πιάσουν
τὸ Στάθη όμως περίσεμναν νὰ τὸν διπλαγκάλιασουν!
Τί φταίει ἡ κόρη τὸ παπᾶ! Τέτοια ἦταν ἡ μέρα...
Βαθειῆς ἡ πλάσι μυροδῆς σκορποῦσε στὸν ἀέρα
τὰ στάχια γλυκοσκουβοντας παθητικά φιλοῦσαν
τίς παπαρονες πού ἔτρεμαν, σὰν νὰ λιγοθυμοῦσαν...

Ἄψις ὁ ἥλιος ἔμπαινε μέσ στῆς καρδιάς τὰ θύθη
Καί τὸ μαμοῦδι ζήτησε βροσία στὸ κουφολιθί,
μόνοι τους πέφταν οἱ καρποί, τρέξαν τὰ σόκα μέλι
κ' ἡ σταφυλόρραγα, ἔλεγες, θὰ στάθῃ κοκκινέλι...
Βαθειὰν ἀνάσα ὁ εὐθρακας ρουφοῦσε σαστιμένους
καί πᾶ στὸ δρό, ὁ κόσφωφας, λαλοῦσε ἐρωτευμένος,
στ' ἀσπρα τῶν κρίνων κύπελλα μεθοῦσε ἡ πεταλοῦδα
κ' ὁ γρύλλος στὴ μοχοστουθιά κρυμμένος ἔτραγοῦδα...
Κι' ὁ ἄτιμος ὁ ἔρωτας, κάπου κεῖ δὲ κρυμμένος,
τίς σαϊτίες κατάκαρφα ζυτοῦσε ὁ κολασμένος!..
Τί φταίει τὸ παπᾶ Μηνᾶ ἢ καμοθυγάτερα!
Τὸ κρίμα τάχει τὸ θαρρὸ ἢ ἐξελογίστρα μερα...

Ο ΑΓΓΕΛΗΣ